

POUTNÍK

ROČNÍK III
BŘEZEN 1999

CÍRKEVNÍ MAJETEK

Lidé se často ptají, co že to ti faráři vlastně chtějí a proč by se církvi mělo něco dávat. Odpověď je jasná. Protože církev, ač její místo na zemi je velmi důležité – o tom není pochyb – musí z něčeho žít. I komunisté jí platili, a tak se placení nevyhne ani tento režim. Ovšem komunisté platili církev jen tehdy, když kněží mlčeli k jejich zvlí. Chce-li církev dobře plnit své poslání, musí být na státní moci nezávislá.

Církev získala svůj majetek většinou jako dar, dědictví nebo odkaz, např. lanšpersko-lanškrounské panství dostal Zbraslavský klášter od krále Václava II., který si tak kompenzoval svědomí za popravu svého otčíma Závíše z Falkenštejna. Nebo např. záduší čermenské fary se dostalo pod církevní správu odkazem bezdětného zemana. V místech, kde u kostela bylo dostatek polí, nevybíraly se někdy poplatky, jako na Kunčicích, kde se tento zvyk dodržoval do nástupu komunismu.

Církev bývala velmi dobrým hospodářem. Zatímco na ostatních statcích lidé třeli bídu, na církevních se uplatňovala pokroková metoda hospodaření. Mniši tak zároveň šířili osvětu hospodaření i mezi ostatními lidmi. Snad největšími průkopníky byli cisterciáci. Dostávali pozemky většinou v odlehlejších místech, v naprosté pustině, kde uprostřed pralesa zakládali osady a pomáhali tak rozkvětu země, jako např. v blízkém Klášterci nad Orlicí nebo u Třebechovic klášter „Svaté pole“, který se výrazným způsobem podílel na osídlení kraje dnešních Orlických hor. Oba tyto kláštery husité zničili.

Často se stávalo, že panovník nebo šlechtic se svými potomky, který klášter pozemky obdaroval, se ke klášteru choval jako jeho majitel a měl-li peněžní tíseň, neváhal mu pozemky zabrat, prodat nebo dát tomu, komu dlužil. Bylo to však bezpráví a zvlí, proti níž byl klášter bezmocný. Aby nastalo právo, podepsal Přemysl Otakar I. s biskupem Ondřejem 2. 7. 1221 dohodu, podle níž byl napříště tento majetek považován za majetek církve a darce byl považován jen za jakéhosi patrona.

Protože tyto majetky byly dobře vedeny, utěšeně rostly a jak je to u nás zvykem, rostla i závist. V červenci 1420 sepsali husité čtyři Pražské artikuly: svoboda kázání, přijímání podobojí, veřejné trestání těžkých hříchů a odnětí majetku církvi s návratem k chudobě. Tady má původ Zemanovo tvrzení, že církev má být chudá. Nic proti tomu, ovšem chudoba nesmí ohrozit nezávislost. Majetky, které tehdy husité zničili a - pozor - císař Zikmund zabral na úhradu křížáckých tažení, už většinou církev nikdy nedostala zpět. Např. klášter augustiniánů v Lanškrouně, jehož statky spolu s biskupstvím v Litomyšli zabral Kostka z Postupic, který – řeknu-li to velmi zkráceně – zabíral jako husitský hejtmán, ovšem za potvrzení práva na tyto majetky císařem Zikmundem 21. 9. 1436, stal se jeho spojencem, tak biskupství bez majetku bylo odsouzeno k zániku. Ze 30 % půdního fondu Čech a Moravy, který měla církev před dobou husitskou, zbylo církvi jen 10 %. Pražské arcibiskupství přišlo téměř o všechno majetek. Král Ferdinand mu proto dával od r. 1562 ročně důchod, aby se církev mohla vůbec vzpamatovat. Po Bílé hoře Ferdinand II. prohlásil katolické náboženství za jediné správné. Toto právo uznávali i protestanti, i oni totiž ve svých zemích uplatňovali toto právo podle hesla „Čí kraj, toho i náboženství.“ Přesto však se navrácení církevního majetku nepodařilo pro velký odpor šlechty. Církev nadále zůstala závislá na důchodech císaře a tak se vlastně stala úplně závislou na vládní moci. Proto mohl bez obtíží Josef II. zrušit tolik kostelů a klášterů. Např. kostelík sv. Jana na kopečku v Letohradě se měl tehdy změnit na ovčín. Zachránilo jej to, že byl v blízkosti plánovaného hřbitova a stal se na oko hřbitovní kaplí. Habsburkové měli nad církví takovou moc, že ani papežské buly bez jejich svolení nesměly být šířeny. Karel VI. dokonce církvi zakázal získávat nemovitosti. Správa diecézního a řádového jmění přešla pod tuhou státní dozor. Církevní nadace byly darovány armádě či školám. Josef II. dokonce nařídil, že církevní majetek musí být považován jako od vždycky státní. Byla to naprostá zvlí. Státu nevdala ani tak výše majetku, jako možnost manipulace s církví bez majetku bezmocnou. Církevní orgány mohly řídit církevní majetky dál, ovšem přesně podle přání panovníka, protože jí nepatřily. V té době se majetek spravovaný církví, ale považovaný za státní, ztenčil na 3 % půdního fondu dnešního státu. František II. dokonce za vleklé protinapoleonské války vyraboval všechno zlato a stříbro z kostelů. Zničila se tak největší částí předmětů nedozírné ceny, které byly uchráněny před husity, zkáze však neušly. V roce 1848 církev znovu získala právo zakládat nadace, stát však potvrzoval biskupy do úřadů. Většinou tam prosadil Němce, naprosto oddané císaři. Z tohoto stavu pak vykvetla nechuť českého lidu ke katolicismu po r. 1918. Patronát státu nad církví zanikl, ale s ním i podstatný příděl peněz. Proto stát uzákonil vybírání peněz v kostele. I tak byl však stát nucen připlácet na církevní potřeby.

(JM, dokončení příště)

KONFERENCE V PEKLE - V. (ZÁVĚREČNÁ) ČÁST (P. FERDINAND K., KATOLICKÝ KNĚZ)

Jak je možné dostat se do opravdového vlivu Ďábla?

To vystihuje známé rčení. „Podej čertu prst a chytí ti celou ruku“. Jinými slovy koketování se hříchem, vědomé otupování vlastního svědomí, nekontrolované podléhání různým svodům (nezdravý vztah k majetku, nedovolený sex, neúcta k životu ze sobectví nebo pro dosažení vlastního prospěchu, následování špatných vzorů.... dále dopouštění se hříchu pýchy a všech jejích odvozenin, vládychtivosti, ješitnosti, pomstychtivosti, zloby, škodolibosti. Sám sebe odevzdává člověk k dispozici Ďáblu, když se dopustí hříchů proti Duchu Svatému, nebo když si bere Boha za svědka ke svým lživým svědectvím (křivá přísaha), nebo k šíření propagandy proti Bohu, (např. učí mládež, že Bůh není). Do vlivu Ďábla se snadno dostane ten, kdo chová zoufalé myšlenky nebo má komplexy - těch je třeba se varovat. Toto vše i mnoho dalších lákavých nástrah z kuchyně „mistra hříchu“ je vlastně podávání prstu Ďáblu, které nás činí snadnější kořistí pro jeho záměry.

Další cestou vstříc Ďáblu je také prokletí. Co to znamená prokletí? K tomu dochází nejčastěji, když někdo chce někoho z nenávislosti nebo zloby odevzdat a doporučit peklu k potrestání. Je to zajisté velký hřích. Kdo proklíná stává se nemilosrdným soudcem nad svým bližním, ale tím také svolává kletbu nad sebou samým. Jaký to má nebo může mít účinek na prokletého člověka? Ten za to třeba nemůže, ale Ďábel si na něho dělá větší nároky a stará se o to, aby dostal pomocných milostí Božích co nejméně a on tím měl ztížen život. Zodpovědnost za to ovšem padá na toho, kdo prokletí vyřkl. A jak může být ono prokletí zrušeno? Zajisté odvoláním a hojnou modlitbou a prosbou o smilování pro oba. Lidé si často neuvědomují, jak často zatracují své bližní slůvkem „zatracený“. Kdyby to zatracení myslel doopravdy v plném slova smyslu, bylo by to hříšné, a to těžce. Naopak slovo „požehnaný“ lidé používají velmi zřídka a je to škoda. Kristus Pán v Evangelii praví: „Kdo by řekl bratru svému „racha“ (zatracený), bude hoden pekelného ohně“. Pozor tedy na obecné klení.

Vyskytuje se i dnes posedlost Ďáblem?

Ovšem, za časů Krista Pána, i dnes. V pohanských zemích se posedlost vyskytuje častěji. V novějších dobách se však zřejmě posedlost objevuje jen zřídka. V době současné se však tyto případy opět množí v důsledku horečného zápasu pekla o další nové duše.

Kdo může Ďábla z posedlého vyhnat?

Možnost má sice každý vysvěcený kněz, ale k vymítání zlého ducha musí být napřed zjištěno, zda se jedná o skutečnou posedlost zlým duchem, pak obdrží exorcista pověření a svolení biskupa. Není to úloha lehká. Kněz exorcista se dlouho před tím připravuje modlitbou a postem.

Jak nám může Ďábel škodit, jsem-li zasvěcení a pod ochranou matky Boží Panny Marie? Ďábel nemůže škodit tomu, koho příkryvá Panna Maria svým závojem, ale zato se bude pokoušet jejímu chráněnci klást do cesty mnoho překážek k úctě Boží a okrádat o čas.

Může Ďábel sám škodit člověku na těle a na zdraví? Ano. Čteme přece ve svatém Evangelii, jak Kristus Pán uzdravoval mnohé, které Satan trápil a ranil nemocí.

Může Ďábel škodit na majetku? Ovšem, ale nepřímo. Totiž, že zapůsobí, na jiné, aby jej poškodili.

Může se lidem také zjevovat? Ovšem, v nejrůznější podobě, i když se snaží jevit přitažlivým a mírným. Zjevení Pána Ježíše či anděla Božího strach nenahání, nýbrž dává pocity radosti a štěstí. Zjevení Ďábla (i když v krásné podobě) způsobuje vzrušení a neklid. Jsou duše zavržených lidí podobny Ďáblu? Ano, mohou být i peklem použity jako samotní Ďablové.

Ďábel nás zkouší nachytat nejrůznějším způsobem a nejrůznějšími motivy. Poslední a neúčinnější z nich je motiv strachu a zastrasování. Ptáte se, je-li to hřích a jaký, dopustím-li se něčeho zlého pod velikým nátlakem, z obavy před velkým zlem, pod přímou výhrůzkou Ďábla? Ovšem, v každém případě je to hřích, jeden z největších, protože Ďábel vám už pak nedovolí se

ho tak snadno zbavit. Je to přímé zapření víry v Boží milosrdenství. Jsme povinni vyznat svou příslušnost k Bohu i za cenu mučednictví. V prvních dobách církve, když někdo zapřel svou víru v Krista a chtěl později, aby mu byl tento hřích odpuštěn, musel dělat těžké a dlouhé pokání, třeba i několik let. Dnes si často lidé neuvědomují, že zapřeli své křesťanské přesvědčení tím, že volili špatně, když svým hlasem pověřili svého zástupce k jednání špatnému. Odpovědnost za jeho činy padá na ně. Nesplnili dobře svou povinnost. U Božího soudu se nás zeptá Kristus Pán hlavně na to, jak jsme splnili své povinnosti k bližnímu.

Svatost a hrdinství mučedníků spočívá v tom, že odolali Satanovu teroru.

ÚSMĚVY

Jaký zázrak udělal Pán Ježíš jako první? - Vyrobil víno.

Jak se jmenuje víno ke mši svaté? - Bezalkoholové.

Co přinesli tři králové malému Ježíši do Betléma? - Zlato, kadidlo a myrhu. Zlato, že byl Boží Syn, a kadidlo, to je takový malý nočníček pro malé děti....

Proč nosí kněz ve vánoční dobu liturgické roucho bílé barvy? - Protože venku napadne bílý sníh.

Jistě víte, co jsou to varhany? - Samozřejmě, varhany jsou klavír, který se stal svatým.

Jak zní největší příkázání? - Miluj Boha svého na plný pecky.

původní text katol. kněze P. Ferdinanda K.
zpracoval (PeM)

VÝZVA

HESLO DNEŠNÍCH DNŮ: OTEVŘI SE SVĚTU!

Pod tímto nadpisem si každý z Vás představí něco jiného. Někdo možnost vycestovat za hranice republiky, jiný záplavu zahraničního zboží na pultech našich obchodů, někomu se vybaví uprchlické tábory. Následující řádky budou o jednom z těch méně tradičních „otevření se světu“.

Ve Spojených státech amerických, v oblasti Texasu je na 130 farností, v nichž převažují farníci českého původu. Jednou z největších je městská farnost s 3 500 rodinami, což činí okolo 10 000 farníků. Její zástupce, pan **Marvin Marek** (rod pochází z Petrovic) si přečetl na Internetu stránky Poutníka a zareagoval. Prostřednictvím našeho spolupracovníka Zdeňka Krátkého posílá všem čermenským farníkům mnoho pozdravů, přání pevné víry a návrh tzv. **Sesterského farního programu**, který je dílem České katolické organizace již zmiňované texaské farnosti. Dovoluji si Vám předložit stěžejní body tohoto programu:

1. Určit někoho z obou farností ke koordinaci komunikace na obou stranách.
2. Podporovat farníky ke vzájemné komunikaci, vysvětlovat význam a úlohu církve a důležitost bohoslužeb, svátostí v jejich životech.
3. Zavést propojení modliteb jak za potřeby obou farností, tak i za potřeby jednotlivých farníků.
4. Diskutovat a časově rozložit duchovní a prozatímní (dané) potřeby obou farností.
5. Podělit se o názory na evangelizaci a její způsoby s důrazem na všeobecnost naší víry a lidské rodiny.
6. Podchytit projekt o vzájemné dobročinnosti.
7. Ustanovit pravidelná setkávání (rozhovory) k diskusi o probíhající spolupráci a další komunikaci (alespoň 1x za měsíc)

Na setkání redakční rady Poutníka, které se konalo poslední lednovou nedělí, jsme dospěli k názoru, že bychom se do Sesterského programu zkusili jako farnost zapojit. Myslím si, že navázání spolupráce by bylo nejjednodušší pomocí společných modliteb. O jejich podobě a průběhu se v následujících týdnech pokusíme dohodnout s panem M. Markem. Bližší informace Vám následně poskytne otec P. Seidl.

Co vy na to ? Nemůže i takto, netradičně, vypadat „Otevření se světu“?

Za redakční radu J. Macháčková

KALENDÁŘ

Ne 7.3. – 19.00 hod.	Zapeklitá komedie – veselohra v provedení ochotnického divadla z Ústí nad Orlicí v Orlovně v Letohradě na Orlici	
St 17.3. – 18.00 hod.	Setkání s politiky JUDr. Cyrilem Svobodou , poslancem parlamentu ČR, Bohumilem Čadou , senátorem, Ludmilou Müllerovou , poslankyní parlamentu ČR a br. Ladislavem Šustrem , starostou Orla. Beseda se uskuteční v Orlovně v Dolní Čermné .	
Pá 19.3. – 19.30 hod.	Láska v operetě – opereta v kulturním domě v Jablonném nad Orlicí	
Ne 21.3. – 18.00 hod.	Vernisáž výstavy na téma velikonoce . Výstava je umístěna do prostor informačního centra na náměstí v Jablonném nad Orlicí .	
Pá 26.3. – 19.30 hod.	Koncert filharmonie Hradec Králové . Koncert se uskuteční v Domě kultury v Letohradě . Vstupenky je možné si zajistit na tel. č. 0446 / 621 250	

Služba lektorská - březen 1999

7.3.	Ne	3. neděle postní	7.30	Jansovi st. 7
			10.30	p. Vávrová 264
14.3.	Ne	4. neděle postní	7.30	p. Motlová 11
			10.30	Motlovi ml. 11
19.3.	Pá	Sv. Josef	18.00	Marešovi 408
21.3.	Ne	5. neděle postní	7.30	Macháčkovi 242
			10.30	p. Krátký 73
25.3.	Čt	Zvěstování Páně	18.00	Filipovi 67
28.3.	Ne	Květná neděle	7.30	Venclovi 402
			10.30	Režný 403

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (12. ČÁST)

Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice - Salesiánky Doba Bosca (FMA)

Řeholní společnost salesiánek vznikla r. 1872 v Mornese, malé obci severní Itálie. Byla založena sv. Janem Boscem (1815-1888) a sv. Marií Dominikou Mazzarello (1837-1881). Od počátku měla kongregace výchovný, misijní a mariánský ráz. Jan Bosco si přál, aby tato kongregace byla „živým pomníkem“ jeho vděčnosti Panně Marii Pomocnici. Kongregace se rozšířila po Evropě a Jižní Americe. Schválena byla papežem Piem X. 7. září 1911. Ve čtyřicátých letech přišly salesiánky na Slovensko a pro Čechy se formovaly v Itálii. Politická situace však znemožnila jejich návrat domů. Do Čech přišly prakticky v roce 1980, kde zde poprvé tajně sestry skládaly sliby. Oficiálně vystoupily z ilegality v r. 1990.

Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice je Institutem papežského práva. Má centrální řízení. Generální představená sídlí v Římě. Kongregace je rozdělena do provincií, jinak zvané inspektorie.

Salesiánky mají své vlastní Stanovy a Pravidla a je samostatnou složkou salesiánské rodiny. Hlavním posláním je výchova mládeže, především nejchudší a opuštěné, hmotně a citově strádající. Věnují se dětem a děvčatům všech věkových kategorií. Působí v mateřských školách, na školách všech stupňů, v internátech, ve střediscích mládeže, jsou katechetkami a pracují i ve farnostech, také jsou na misiích a tím přispívají k evangelizaci světa a chtějí přispět k duchovní a mravní obnově národa. Zabývají se také problematikou postavení žen ve společnosti. Ve zvláštní úctě mají Pannu Marii a neustále napodobují její život. Řídí se heslem Dona Bosca: „Da mihi animas, caetera tolle - dej mi duše, ostatní si vezmi!“

U nás salesiánky působí od r. 1990 a to ve městech Praze, Brně, Hradci Králové a Plzni. Mimo činnost výše uvedenou organizují o prázdninách tzv. „chaloupky“. V Brně vybudovaly sestry stanici pro děti s nepříznivými rodinnými poměry, která je v rukou státu. Proto pracují v děvčaty v rámci oratoře (vyplnění volného času dětí). V Praze v Karlíně byla r. 1993 otevřena Dívčí katolická škola s internátem a také mateřská škola. V Hradci Králové vedou oratoř a vybudovaný dívčí internát a umožňují jim tak dobrou studijní přípravu. V Plzni se věnují dětem.

Řeholní šat je jednoduchý. Stříhem a délkou se podobá civilnímu oblečení. Hábit se závojem jsou šedé barvy, popř. bílé (především v misiích). Sestry nosí na prsou kříž, který obdrží při prvních slibech.

Kritéria přijetí jsou dobré zdraví, dobrá a upřímná povaha, normální rozumové schopnosti, střední kulturní úroveň, schopnost navazovat radostné meziosobní vztahy, schopnost zapojit se do společného života, citová vyrovnanost, zbožnost, náboženské vzdělání, přirozené předpoklady být vychovatelkou podle poslání řehole. Zachovávat sliby čistoty, poslušnosti a chudoby. Formační období sestává z aspirantátu, který trvá asi 1 rok, dále je desetiměsíční postulát a noviciát, který trvá 2 roky. Noviciát pro Česky je dosud stále v Římě. Časově omezené sliby skládají sestry čtyřikrát na 1 rok, pak jednou na 2 roky. Po 6 letech těchto slibů sestra skládá sliby věčné.

Kontaktní adresa:

Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice
Přemyšlenská 6
182 00 Praha 8 - Kobylisy

(zpracoval js)

POSTŘEHY A TREFA DO NAŠICH ŘAD**ZPĚVNÍKY NA LAVICÍCH**

Jak je nám příjemně, když přijdeme do uklizeného bytu, ať již svého nebo na návštěvu k přátelům. A milí farníci, podívejte se do našeho farního kostela po skončené mši svaté! Vypadá, jakoby nebyl uklizený. Na lavicích leží barevné i vázané zpěvníky, mnohdy otevřené i písně psané na papírech. A dokonce někdy i staré zpěvníky, ze kterých se již nezpívá (vím, někdo se z nich modlí). Sáhněme si všichni do svědomí! Doma, když přestaneme číst knihu, noviny nebo časopis, také je necháme rozevřené na stole, na židli, na gauči, nebo na nočním stolku? Jak by vypadal náš byt, kdyby každý člen třeba čtyřčlenné rodiny takto nechal svou knihu, noviny nebo časopis tam, kde je zrovna čten? I když by byl byt uklizený, dělal by dojem bytu neuklizeného. Nestyděli bychom se před návštěvou? A mírím a strefuji se otázkou do našich řad: proč se tak chováme v kostele, v domě Božím, když se tak nechováme doma? Dá dost práce při úklidu kostela vše srovnat do přihrádek nebo na kraje lavice, zkuste si to! A tak poslední poznámka: bereme-li kostel jako dům Boží, ve kterém ve svátosti oltářní je sám náš Pán, uklízejme jej alespoň jako svůj byt a dům a nenechávejme zpěvníky a papíry na lavicích. Prosim o to já i náš pan farář.

(Maličkostmi se dosahuje dokonalosti, dokonalost však není maličkost.)

(js)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

JAK JSME NAVŠTÍVILI ZEMI, KDE LIDÉ ŽIJÍ TROCHU JINAK (2/2)

Nemalou částí našeho poznávání jižní Anglie bylo také vlastní cestování, jízda autem. Asi každý, kdo někdy řídil nějaký dopravní prostředek ví, že anglický provoz na silnicích je od našeho trochu odlišný. Jezdí se u levého okraje silnice ve směru jízdy a je to jakoby celé naruby. Přizpůsobíte se ale docela snadno. Jenom je potřeba být opatrnější, přece jenom zvyk je železná košile a opatrnosti není nikdy nazbyt. Zdárně bez jakékoliv nehody jsme zvládli celých 1 800 km, které jsme

procestovali po anglické půdě. Při návratu z poznávací cesty o anglické historii jsme udělali ještě malou zastávku u Zitky Macanové. V té době byla ještě u rodiny na malé farmě *Langshot* asi 30 km na jih od Londýna. Museli jsme usilovně pátrat, ale byli jsme úspěšní. Když nás potom Zita uviděla, nestačila se divit. Naše návštěva byla neohlášená, ale o to více ji potěšila. I přesto, že neměla mnoho volného času, ukázala nám v rychlosti malé hospodářství, svoji světničku kde bydlí, děti o které se tu stará a nejráději by odjela s námi. Nějak tomu stále nemohla uvěřit, že má návštěvu až z dalekého domova. Loučila se s námi se stále překvapeným výrazem: „přece nemůžete jenom tak odjet, já chci jet s vámi.“

Na noc jsme opět jeli do *Portsmouth* za Martou a její rodinou abychom se rozloučili a druhý den se vydali na zpáteční cestu domů. Náš trajekt zpátky do Francie odplouval až v noci a my jsme opět celý den mohli strávit všichni společně v Londýně, který toho tolik nabízí. Byla sobota a už nebyl tak pěkný den jako před týdnem. Počasí nebylo kdo ví jaké a od rána nás provázela atmosféra blížícího se loučení. I tak nám spolu bylo dobře a snažili jsme se navštívit místa, která jsme neviděli před týdnem v neděli. *Westminster abbey* (opatství), střídání stráží u *Buckingham palace* (královského paláce), katedrálu sv. Pavla apod. Nejvíce se nám líbilo v muzeu *Madame Tussaud*, známého mnohými figurínami známých světových osobností. Mohli jsme se vyfotit s princeznou Dianou, mladičkými Beatles, W. Churchillem, tibetským Dalajlámou a stovkami dalších. Přiznám se, že většinu jsem bez cedulky ani nepoznal a mnohé ani s ní. Den nám rychle ubíhal a pomalu se blížily chvíle loučení. My si odjedeme zpátky domů za svou prací a děvčata tu zůstanou, tak jak se rozhodla sama. Je to pro ně taková zkouška, jakoby vojna pro holky. Zakouší odloučení od rodin a blízkých

a často se dostávají do různých patálií nejenom díky malé znalosti jazyka, který se sem přijeli naučit. Jsou to běžné každodenní starosti, ale jsou v nich odkázány pouze samy na sebe.

Myslím si že, naše cesta do Anglie naplnila bezezbytku naše očekávání a v mnohém snad i předčila. Podařilo se nám říct bych více než jsme doufali. To, jakou radost z nás Marta, Terežka a Zitka měly nejlépe vypovědí ony samy. „Já z této návštěvy budu žít celý další půlrok, než přijedu na svátky domů,“ řekla nám Marta když jsme se loučili. „Přivezli jste nám sem kousek domova,“ dodala Zita a jednohlasně znělo „bylo nám spolu moc fajn.“

Teprve až po návratu domů jsem si postupně začal uvědomovat všechny souvislosti a skutečný význam naší cesty. Zpočátku trochu bláznivý nápad postupně přerostl do úplně jiných rozměrů. Dneska s odstupem času začínám chápat spoustu věcí okolo a chtěl bych proto alespoň touto cestou poděkovat všem, kdo na nás po dobu naší cesty vzpomínali a mysleli ve svých modlitbách. Nejsem zastáncem ukvapeného hodnocení a ani nemám rád černobílé úsudky a tak teprve dneska po delší době začínám naši cestu vidět v celé paletě různých barev dojmů. Začínám si také dost silně uvědomovat, jak mocnou podporu jsme měli v modlitbách druhých. Poprvé jsem vlastně jel do ciziny s jiným úmyslem, než jenom poznat jinou zemi, ale také někoho navštívit, potěšit, a jsem pevně přesvědčen o tom, že to přineslo správný užitek. Jsem také přesvědčen o tom, že nás vlastně na návštěvu jelo mnohem více a naše tři hrdinky to moc dobře poznaly a tím více je to potěšilo. Jak jinak bychom měli vyjadřovat, že k sobě patříme, než že se budeme navštěvovat, budeme si pomáhat a myslet na sebe.

(Zdeněk Macháček ml.)

JAK JSEM SE OCITL VE FRANCII NA SVATBĚ (4/4)

Budí mne vedro, zapomněl jsem si ráno otevřít okno. Je 10:15. Všichni jsou již vzhůru. Rodiče Cécile ráno rozbílili svatební dar ode mne a hned mi říkali, že jsem takový dárek neměl dávat, že je překrásný. Asi tu nejsou zvyklí takové dárky dávat. Teprve teď zjišťuji, jak jsem udělal dobře, když jsem dal na rady svého okolí, když mi všichni říkali, ať koupím nějaký český křišťál. Koupil jsem tedy likérovou soupravu o šesti skleničkách a baňce se „špuntem“. Mně samotnému se líbila, říkal jsem si, že s tím ostudu neudělám. Asi na tom něco je, když se říká, že český křišťál má ve světě výborné jméno. Předávám také dárky – moravské víno pro otce, bonboniéru pro maminku, zajímavě tvarovaný keramický hrníček s nápisem „Nikdo není dokonalý“ pro Stephanie, dále také keramiku od naší mamky pro Céciliny rodiče. Ze všeho mají opravdovou radost.

Nezbytné kafičko, sprcha a pádíme opět do Arcelot. Je jedenáct hodin, v Arcelot musíme vše připravit, lidé se sejdou ve 13 hodin. Příprava nám trvá asi tu hodinu (stoly, židle, ubrusy, jídlo, talířky, příbory,....) a již přijíždějí první auta. Za chvíli je

nás tu opět sto. Odpoledne opět začíná piknikem pod stanem. Na stolech lze nalézt to, co bylo i při předešlých piknicích. Poněvadž je krásně, rozhodlo se několik mladých (včetně mne), že si dáme stoly ven. Sedím vedle Jean-Françoise, který je mi po celé odpoledne výborným překladatelem. Je dobrým přítelem Cécile a ta taky byla moc ráda, že jsem se s ním spřátelil. Opatrně jsem se ho také zeptal, jestli nemá nějaký význam známá česká věta „Leze kozá do tramvajě, žere mandlí alapasijě“. Ono to neznamena vůbec nic, jen to „tramvajě“ když se vysloví bez „m“ tak znamená pracovat ☺.

Jako hlavní chod k obědu je několik druhů salátů, kuře či jiná masa, omáčky, červené, růžové i bílé víno, prostě co si kdo nabere a co taky sní. S mírným časovým odstupem přichází i sýr, výborná zmrzlina (kolik si kdo nabere, je tu několik druhů) a káva. Frédo a Estell opět dokreslují atmosféru harmonickou a zpěvem.

Jsou cca čtyři hodiny odpoledne a spouští se silný déšť. Stěhujeme se tedy proto pod „stan“. Prší přesně hodinu. Stejně jako den předtím, když jsme byli v kostele. Že by tady pršelo vždy jen mezi čtvrtou a pátou hodinou? Ve Francii se říká, že pokud novomanželům o svatbě prší, tak jejich manželství bude šťastné. Já doufám že bude a moc jim to oběma přeji.

V průběhu odpoledne si Cécile prohlédla své svatební dary. Sama za mnou poté přišla a moc mi děkovala za svatební dar, bylo na ní vidět, že něco takového opravdu nečekala a všem ho ukazovala. Jen jsem vešel dovnitř, ihned mi děkoval Bruno. Mám opravdovou radost, že jsem je tím dárkem mohl potěšit a že na mne budou mít památku. Byl jsem z toho až trochu naměkko, když jsem zjistil, že Cécile o jiném dárku nemluvila tak, jak o tom ode mne. Co jsem si stačil všimnout, dostali fotoalbum, sadu talířů, dvě vázy (ale ne broušené), fritovací hrnec,.... Nepřipadá mi, že by všichni něco dali. Ale to je tady asi normální.

A opět je tu večer. Tentokrát se s lidmi opravdu loučím. Nemám rád loučení. Zároveň si však uvědomuji, že i když teď něco pěkného končí, tak zase něco pěkného přijde. A já na tyto dny budu vzpomínat patrně do konce života. Víím, že v této pro mne tak blízké zemi mám spoustu přátel, které vždycky velice rád uvidím. A věřím, že radost bude oboustranná.

Je 20:30 a já se v autě s Cécile a Brunem vracím do Agey. Jak jsem se však až cestou dozvěděl, tímto tento den nekončí. A Cécile měla pravdu. Přijeli jsme domů a tam se již vařilo. K vínu a cibulačce se nás tam sešlo 18. Byli tam i přátelé obchodníci z Dijonu, kteří nebyli na svatbě. Musím opět konstatovat, že burgundské víno je opravdu výborné. Je tu ještě zmrzlina, půlnoc a společnost se rozchází. A jdeme opět spát. Až odpoledne jsem se dozvěděl, že nejdou v pondělí do práce, protože je státní svátek – je přeci 14. července a to je výročí Dobyetí Bastily (taky mně to mohlo napadnout).

V noci a nad ránem se nad Agey přehnala velká bouřka, ale dopoledne už zase svítí sluníčko, i když i to před obědem zalezlo a trošku sprchlo. To proto, aby odpoledne zase mohlo vyjít a svítit nám všude, kam půjdeme. Přijímám pozvání Cécile podívat se do vinných oblastí Burgundska. Přijíždí ještě dvě auta Brunových přátel. Naše první zastávka je v Sainte-Marie sur Ouche ve velmi staré malé soukromé pekárně, kde pečou výborné bagety. A již začínáme brázdit krajinu Burgundska. Zajímavé je, že skoro v každé vesnici tu mají malinký zámek. Cca za tři čtvrtě hodiny vyjždíme nad městečkem Beaune a já nestačím zírat. Otevřela se přede mnou obrovská krajina, kde se od obzoru až na obzor rozprostírá samá vinná réva. Opravdu obrovská rozloha. Jedná se cca o „nudli“ 40x5 km. Ano, je to fakt a já to nikdy neviděl a asi jen tak neuvídím.

Jedu v autě se Cécile sám a najednou mi Cécile říká, abych jí ze zadního okénka podal svatební kytici. Na co ji asi potřebuje teď při řízení auta? Na jedné křižovatce Cécile rychle vyskakuje z auta a háže svou svatební kyticí do vinné révy. Tady to prý taková tradice. Navštěvujeme zámek uprostřed vinné révy – Château du Clos de Vougeot. V jedné vesničce zastavujeme přímo v rodinném „vinném podniku“. Mají tu prvotřídní víno. Ukazují nám svůj sklípek, také ochutnáváme.

U oběda se nás schází opět 12 – rodina Cazes, rodina Nicolle, Josiane a Jean, Juslin, Benedict (sympatická dívka – příbuzná či přítelkyně – nevím) a já. A co že jsme to měli k jídlu? Rajčatový salát s masem, maso (tentokrát jsem k tomu přijídal bagetu), sýr (jak jinak), zmrzlina s nugátem ze svatby a kafičko na závěr. Ach, jak je mi dobře.

Vydáváme se na nedělní (vlastně pondělní procházku) po Agey. Procházíme v klídku celou vesnici, posedíme u Josiane a Jeana Roy. Již se však blíží 18. hodina. Pomalu nastává čas se odebrat, sbalit a odjet do Dijonu. Ještě stíháme návštěvu zábavného odpoledne se soutěžemi nad kostelem, kterým začíná bohatý večerní program s koncertem, opékáním,..... Škoda, že tu už nemohu být s nimi. Ale říká se, v nejlepším přestat.

A je 18:25 a já již opravdu musím jít. Odchází se mi těžko, ale musím. Loučím se se všemi, které tu znám a už utíkám „domů“. Mám téměř sbaleno, takže se loučím s rodinou Cazes, s tím, že toto naše setkání není určitě poslední. „Vyfasoval“ jsem jídlo na cestu, nasedám s Cécile a Brunem do auta a pádíme do Dijonu. Můj autobus odjíždí v 19:30. V 19:05 čekáme na zastávce a rozprostřelo se takové zajímavé ticho. Já víím, že to rozhodně není ticho z toho, že bychom si neměli co říct. Je to ticho z toho, že si uvědomujeme, že jsme prožili něco pěkného, co tímto nekončí. Bruno ještě šel koupit nějaký džus na osvěžení, přitom mi přinesl navíc Newsweek a Time v angličtině, prý abych měl co číst v autobuse. Je 19:35 a právě přijíždí růžovo-modrý autobus s označením Eurolines Czech republic. Cécile jen obdivuje, jakým pěkným autobusem pojedou, ale já bych tu nejraději zůstal. Ale nejde to.

Nasedám do autobusu a zavřely se za mnou dveře. Mám takový divný svíravý pocit. Svíravý pocit z toho, že se všechno to krásné z posledních dnů opravdu končí. Autobus se rozjíždí, aby nabral kurs na Prahu. Ještě poslední zamávání a je konec.

Vyjíždíme z Dijonu a už brázdíme francouzskou dálnici. Hlava mi padá únavou a mně se zdá, že to všechno byl jen krásný sen. Ale já přece sám víím, že to sen nebyl, že to byla realita a že takový život opravdu je, i když se to někdy nezdá.

Když jsem přijížděl do Dijonu, dal jsem se v autobusu do řeči s paní, která seděla hned vedle mne. Ona cestovala na tři týdny k moři do Montpellier. Když jsem jí řekl, že já cestuji pouze na tři dny za svými přáteli na svatbu k Dijonu, tak mi řekla, že budu mít možná daleko více zážitků za tři dny, než ona za celé tři týdny u moře. Teď víím (ačkoli netuším, co ona tam zažila), že měla určitě pravdu.

Potkal jsem zde spoustu skvělých lidí, upevnil existující a navázal nová přátelství. Ačkoli neumím francouzsky (zatím) a tak komunikace někdy vážla, zjistil jsem, že lidé si k sobě mohou nalézt cestu i přes jazykové bariéry. Zjistil jsem, že vůbec nevádí, že člověk je třeba z druhé strany Evropy, nevádí, že jeho země je na tom stále ještě o poznání ekonomicky hůře, stačí, když lidé dokážou být otevření jeden pro druhého. Když dokážou jeden druhému rozumět a naslouchat mu. V takovém případě přestávají existovat jakékoli hranice a další, někdy na první pohled nepřekonatelné bariéry.

Děkuji Vám za všechno, mí francouzští přátelé a moc se těším na další setkání s Vámi.

AU REVOIR ET MERCI BEAUCOUP, MES AMIS FRANÇAIS !

(ZK)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Nespokojená Karolínka

„Vstávej, Karolínko, už je čas, ať nepřiđeš pozdě do školy,“ budí ráno maminka malou školačku. „Ale mně se vůbec nechce vstávat, raději bych ještě spala,“ zabručí Karolínka.

„Musíš večer dřívě do postele,“ ještě dodává maminka. „Jenže to se mně taky nikdy nechce, chodit brzy spát,“ povídá si pro sebe Karolínka. Dojde k oknu, poodhrne záclonu a vidí zamračenou oblohu a dešť. Hned si pomyslí, už aby tady bylo léto a sluníčko. Zima se zbytkem sněhu se jí vůbec nelíbí. U snídaně se ptá maminky, proč ještě není léto. Maminka odpovídá, že se to takhle musí každý rok vystřídat a že si ještě pamatuje, jak v létě zase už chtěla mít zimu. Když si Karolínka balí svačinu, ptá se ještě maminky, co bude k obědu. „Bramborová kaše a ...“ maminka ani nestačí domluvit a už slyší: „Ale proč? Já bych si přála raději krupicovou kaši,“ vymýšlí si Karolínka. Po návratu ze školy je zase s něčím nespokojená. Maminka už ji rázně napomene: „Karolínko, ty jsi stále s něčím nespokojená, vždyť to poslouchám od rána do večera. Takhle to přece nejde dál. Představ si, že ty si vymýšlíš, co bys chtěla nebo nechtěla jíst a přitom na celé zemi umírá mnoho dětí hladu. Nemají vůbec nic. Nemají třeba ani kde bydlet, nemají co na sebe a vůbec žádné hračky. Umíš si to představit? Asi moc ne.“ Karolínka se mračí a nic neříká. Odpoledne si hraje, ale moc ji to nebaví. Přemýšlí o tom, co jí maminka dnes řekla. Den se překulil a je tu večer. Karolínka už leží v posteli a čeká, jakou bude dnes maminka vyprávět pohádku. A maminka začne:

„O Zuzance.“

„Žila kdysi dávno jedna mladá princezna. Říkali jí Zuzanka. Byla moc krásná, ale měla jednu nepěknou vlastnost. Byla stále s něčím nespokojená a pořád si něco vymýšlela. Celé království už bylo z jejích rozmarů unavené. Jednou si princezna vyběhla do královské obory. Sledovala krásného motýla a dostala se až na samý konec, kde ještě nikdy předtím nebyla. Rozhlíží se a všimne si, že v jednom keři uvízl malý zajíček. Neváhá a hned mu jde na pomoc. Jakmile malého ušáka vyprostí, ten na ni promluví lidským hlasem: „Za to, že jsi mi pomohla, něco ti dám,“ povídá zajíček a podává Zuzance malý střípek zrcátka. Ta se podivuje nad tímto dárkem, ale než stačí poděkovat, zajíček rychle dodává: „To není obyčejný střípek. Tohle zrcátko ti splní jedno přání v okamžiku, kdy na něj dopadne sluneční paprsek. Ale jenom jedno přání, tak si to dobře rozmysli, abys mohla sama sobě pomoci.“ Jakmile tohle zajíc řekl, okamžitě zmizel. Princezna si pomyslí: „Co na tom je, sama sobě pomáhat, když si něco budu přát, vystavím střípek na slunce a bude to.“ Ale ať přemýšlela, jak chtěla, žádné zvláštní přání ji nenapadlo. „Tak počkám,“ povídá si, „však ono mě něco napadne.“ Při večeři si pak uvědomila, že by si mohla přát něco jiného, ale zdálo se jí škoda promarnit přání kvůli mlsnému jazýčku. Tak to pokračovalo další dny. Zuzanku vždycky něco napadlo, ale pak si to rozmyslela, že to není to pravé přání. Jednoho dne přijela na návštěvu princezna Hanka ze sousedního království. Zuzanka jí hned ukazovala střípek a vyprávěla celou příhodu. Hanka zbystřila pozornost a poprosila, jestli by si ten střípek mohla dobře prohlédnout. V tom okamžiku volá královna obě princezny k sobě. Zuzanka hned odchází, ale Hanka se ještě pootočí ke sluníčku a honem si přeje veliký šlehačkový dort. Přání je ihned splněno. Ale dort je skoro větší než Hanka. Chvilí mlsá, ale brzy už má dost. „Přijdu zase zítra,“ myslí si Hanka. Jenže ráno z dortu po nočním dešti zbyla jenom loužička.

Čas plyne jako voda a princezna stále nemůže vymyslet to nejlepší přání. Postupně zjišťuje, že spoustu přání si může splnit vlastním přičiněním i bez kouzelného střípku. A tak se z nespokojené Zuzanky stala moc šikovná a pilná princezna. Netrvalo dlouho, do království přijel mladý princ a vybral si princeznu za ženu. Šťastně pak spolu žili dlouhá léta...“ končí maminka pohádku.

Karolínka leží na polštáři a přemýšlí. Vzpomene si, jak ji maminka dnes pokárala za její nespokojenost. Ta pohádka byla také o tom. Nic neříká a stydí se. Na vlasech cítí maminčino pohlazení a ještě slyší: „Dobrou noc.“ Zhasne lampička a Karolínka si umiňuje, že se pokusí hned zítra trochu se polepšit.

(Otazníček)

Pro starší:

Dokážeš doplnit všechna chybějící slova v následujícím textu?

Dnešní neděle nese název neděle Již před deseti dny jsme vstoupili do postní doby. Den, který zahajuje každý rok tuto dobu, se nazývá Věfící slaví společně mši svatou a při ní jim kněz udílí Je to znamení na čelo, k jehož vyznačení se používá z posvěcených o neděli. Při tomto obřadu kněz říká každému člověku tato slova: „..... jsi a v se obrátíš.“ Najdeme je v začátku první knihy Mojžíšovy, kde Bůh promlouval k před vyhnáním z ráje.

Postní doba trvá dní. Končí nedělí, která zahajuje týden. Postní doba má být pro nás všechny časem k ztišení, k otevření srdce a dobré přípravě na Abychom dokázali s Pánem Ježíšem prožívat jeho utrpení na kříži, ale hlavně tu obrovskou radost ze vzkříšení.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

2. neděle postní
28. února 1999
10. týden / 99

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

Vzhledem k nepřítomnosti duchovního správce ve farnosti se v tomto týdnu nebudou konat pravidelné bohoslužby ve farním kostele v D.Čermné ve středu večer a ve čtvrtek ráno!
V případě pohřbu se domluvte s panem kostelníkem Josefem Marešem (tel.č. : 0467 / 593 498), který již s vámi zařídí vše potřebné.

1. března - pondělí po 2. neděli postní
18.00 Dolní Čermná - za P. Rafaela Vosmíka
5. března - pátek po 2. neděli postní
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
18.00 Dolní Čermná - za P. Petra Ducháčka
6. března - sobota po 2. neděli postní
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná - za P. Alberta Palouše
17.00 Petrovice - za Růženu a Emila Benešovy

7. března - neděle – 3. neděle postní

- Dolní Čermná 7.30 h - za Josefa Kroulíka a manželku
Verměřovice 9.00 h. - za všechny dobrodince farnosti
Dolní Čermná 10.30 h. - za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele :
- pondělí - od 16.00 - do 17.55 h.
pátek - od 15.00 - do 17.55 h.
sobota - od 6.00 - do 6.40 h.
neděle - od 6.30 - do 7.25 h.

UPOZORNĚNÍ:

Pravidelná návštěva nemocných farníků se v tomto týdnu před 1. pátkem neuskuteční!
Duchovní správce bude nemocné v naší farnosti navštěvovat před velikonoce v týdnu od 22.3. do 25.3.1999.
Prosím počítejte s touto změnou.

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

nácvik zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí 1.3.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	pondělí 1.3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
dětská mše svatá	pondělí 1.3.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	středa 3.3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	pátek 5.3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
rytmická mše svatá	pátek 5.3.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
setkání mládeže	pátek 5.3.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	neděle 7.3.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná
- (Pa)

POUTNÍK, BŘEZEN 1999

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. března 1999, Poutník vyjde 28. března 1999

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59